

Sygnatura akt VI W 3272/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03-09-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 03-09-2014 r.

sprawy przeciwko A. G. synowi M. i L. z domu S.

urodzonemu (...) w miejscowości B.

obwinionemu o to, że

W dniu 24.04.2014, około godz. 13:30 we W. na ul; B. po lewej stronie 30 m od skrzyżowania z ul: Z. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki P. o nr rej (...) w trakcie wykonywania manewru parkowania nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego pojazdu w wyniku czego najechał na tył sam. osobowego marki S. (...) o nr rej. (...), który stał prawidłowo zaparkowany w miejscu do tego wyznaczonym. Po zdarzeniu kierujący oddalił się w n/n kierunku

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

I. uznaje obwinionego A. G. za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2014 r. około godziny 13.30 we W. na ul. (...), po lewej stronie, 30 m od skrzyżowania z ulicą (...) kierując samochodem osobowym marki P. o nr rej. (...) w trakcie wykonywania manewru parkowania najechał na tył samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), który stał prawidłowo zaparkowany w miejscu do tego wyznaczonym. W wyniku uderzenia samochód ten przesunął się do przodu.

W czasie kolizji użytkująca tego dnia samochód marki S. (...), J. R., kupowała bilet parkingowy. A. G. po uderzeniu samochodu marki S. wysiadł z auta i obejrzał oba pojazdy. Nie przedstawił J. R. żadnych dokumentów ubezpieczeniowych, wskazując jedynie na możliwość dochodzenia swoich roszczeń od ubezpieczyciela.

Po zdarzeniu A. G. oddalił się w nieznanym kierunku.

W wyniku powyższego zdarzenia samochód marki S. (...) o nr rej. (...) doznał uszkodzeń w postaci widocznych śladów i wgnieceń na tylnym zderzaku i tablicy rejestracyjnej.

Dowód:

- zeznania świadka J. R. k. 6, 41 akt

- notatka urzędowa k. 7 akt

- płyta CD k. 11

A. G. nie był karany sędownie za popełnienie przestępstwa.

Dowód :

- karta karna k. 24 akt

A. G. ma 54 lata. Z zawodu jest elektrykiem, prowadzi działalność gospodarczą, uzyskując z tego tytułu dochody w wysokości 1.400 zł. Posiada jedną osobę na utrzymaniu. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Był karany za wykroczenia drogowe.

Dowód :

- dane z wniosku o ukaranie k. 3

A. G. nie przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Wyjaśnił, że w krytycznym dniu na ul. (...) wykonywał manewr parkowania tyłem w miejsce parkingowe i zachował właściwą odległość od innych pojazdów zarówno z tyłu jak i z przodu. Zaprzeczył jakoby wjechał w inny pojazd. Podał również, że po zaparkowaniu samochodu z nikim nie rozmawiał, ani też nikt do niego nie podchodził, gdy odjeżdżał.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, który zaprzeczył swojemu udziałowi w jakiegokolwiek kolizji. Sąd uznał powyższe wyjaśnienia za przyjętą linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Na podstawie zebranego materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka J. R. oraz korespondującej z nimi dokumentacji fotograficznej, Sąd uznał, że A. G. najechał na tył samochodu S. (...) nr rej. (...). Sąd ocenił zeznania świadka J. R. za w pełni wiarygodne. J. R. była naocznym świadkiem kolizji. Po prawidłowym zaparkowaniu samochodu, udała się do parkomatu celem kupienia biletu parkingowego. Wówczas zauważyła, jak kierujący pojazdem marki P. wykonując manewr parkowania tyłem i nie zachowując bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu S. (...), uderzył w niego, powodując uszkodzenia w postaci rys i wgnieceń na tylnym zderzaku i tablicy rejestracyjnej. Uszkodzenia zostały udokumentowane za pomocą fotografii. J. R. spisała zarówno markę jak i numery rejestracyjne pojazdu, który prowadził obwiniony, nadto bezpośrednio po zdarzeniu zawiadomiła również o nim Policję. Postawa J. R. obserwującej zachowanie obwinionego uwiarygadnia podaną przez nią wersję przebiegu zdarzeń. Stanowi bowiem logiczny ciąg, będący następstwem spowodowanej przez obwinionego kolizji. Widząc ją świadek spisuje numery rejestracyjne pojazdu który uderzył w jego samochód, by o zdarzeniu i jego sprawcy zawiadomić policję. Zeznania tego świadka stanowią obiektywną relację przebiegu wydarzeń, z tego względu stanowiły podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych. Znalazły również odzwierciedlenie w dokumentacji fotograficznej sporządzonej przez pokrzywdzoną bezpośrednio po kolizji.

Mając na względzie powyższe ustalenia, Sąd uznał, że A. G. wyczerpał swoim zachowaniem dyspozycję art. 86 § 1 kw.

Spowodował bowiem zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki P. w trakcie wykonywania manewru parkowania nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego pojazdu w wyniku czego najechał na tył sam. osobowego marki S. (...), który stał prawidłowo zaparkowany w miejscu do tego wyznaczonym.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, rodzaj naruszonych elementarnych zasad ruchu drogowego, to okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary.

Orzeczona kara jest współmierna do stopnia jego zawinienia, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Sąd nie widział możliwości przestania jedynie na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił. Sąd wyraża jednocześnie przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć obwinionemu niewłaściwość jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw.